

СИМЕОН СИМОВ МЪЧЕНИЧЕСТВО

chitanka.info

13. И събра Той учениците Си и им рече: Истина, истина ви казвам. Настъпни денят да се изпълни писаното. Скоро ще бъда далеч от вас, там където не можете да дойдете, поради злите човеци, които искат да сложат ръце върху Ми. Дойде часът, когато ще позная чия вяра в Мене е най-силна.

14. Защото този, който бъде пожертван в Мое име, ще седне от дясната Ми страна в Моето царство, но този, който се отрече от Мене и Аз няма да го позная, когато дойде пред портите Ми.

15. Защото само този, който намрази себе си е достоен за Мене, но този, който се скъпи за живота си, ще го изгуби навеки.

16. Този от вас, който се жертва зарад името Ми е като пчелата, която умира, за да ужили звяра, който напада пчелина. Тя ще живее вечно чрез рожбите на майка си, която иначе щеше да погине.

17. Така и този, който бъде погубен ще се спаси, но този, който се отрече от Мене ще бъде хвърлен във вечния огън като съчка от неплодно дърво.

18. И учениците Му Го слушаха и не разбираха думите Му и се смутиха в сърцата си. Тогава се изправи най-плахият измежду тях и рече: Учителю, ще направя каквото и да

ми наредиш.

19. А Той му рече: Блажен ти, Юда Искаротски. Да се свети твоето име, защото ще станеш първи сред първите. И се обърна към останалите, казвайки им: А вие помнете името му и славете го, защото той е най-достойният измежду всички вас.

20. А те много се натъжиха и говореха помежду си: Нима не сме всички равни? Или Учителят не ни люби вече? И намразиха брата си.

21. А Той като ги чу им рече: Как смееете да го наричате предател? Нима не за нас ще умре той? Или нямате вече страх от силата на Моя гняв?

22. И те твърде много се уплашиха от тези Му думи и замлъкнаха.

** * **

Не, не трепереше от страх, сигурно просто му беше малко студено. Той се преви още повече над камъка, върху който седеше. Но какво ставаше? Дали Учителят бе решил нещо друго? Не, не биваше да мисли за това. Нямахше да избяга. Сигурно щяха да се появят след малко. Стига! Важното бе да бъде спокоен. Скоро щеше да се зазори. Поне нямаше да трепери така, когато пристигнеха те. Дали му се причу приглушен говор? Сигурно. Само спокойствие. А, ето ги! Сърцето му заби лудешки неудържимо. Групата спря на няколко крачки от него. Фигурата, която вървеше малко пред нея се приближи и едва тогава той разпозна чертите на лицето ѝ.

— Учителю... — едва промълви той.

В отговор стоящият пред него постави пръст на устните си и тихо му каза:

— Стани!

Той се надигна, олюлявайки се и след миг изненадано потръпна от бързата целувка, която получи. Очите му се напълниха със сълзи.

— Учителю... — почти изхлипа той. — Трябваше ли да стане точно така?...

— Бъди смел... Помни, че съм с теб — отвърна довелият стражите, обръщайки поглед към тях.

* * *

Светлината едва се процеждаше през обрешетената дупка високо в стената и падаше върху подпухналото му лице. Тялото му бе застинало неподвижно и сякаш безжизнено като камък на пода. Вече часове наред той не бе помръдвал и едва сега, когато вратата на килията се отвори, клепачите му се открянаха. Той погледна към тримата мъже, застанали пред нея, без да може да различи лицата им. Един от тях пристъпи напред, препречвайки пътя на светлината. Погледите им застинаха, вкопчени един в друг.

— Е? — наруши тишината непознатият.

— Пак ви казвам — изхриптя той, — не съм този, когото търсите.

— Така ли? — саркастично усмихнат проточи изправилият се пред него. — Да не бъркаш нещо?

— Не, казвам ви, имате грешка.

— Искаш да кажеш, че този, който те посочи лъже?

Той преглътна и отговори:

— Неистината в името на общото благо не е лъжа.

— Чие благо? На твоите хора?

— Не само.

— А на кого? Моето ли?

— Няма да разбереш.

— Виж какво — изскърца със зъби непознатият, — аз мога да разбера каквото и от когото си поискам. Но сега нямам време за това. Утре ще умреш, независимо от това кой си. Никой няма да направи

разликата, повярвай ми. Но все пак имаш един шанс. Ако си този, за когото разправят, че бил Той, трябва да можеш да ми докажеш, че си такъв или поне приблизително такъв, за да имам основание да те пусна.

— Казах вече, аз съм само негов ученик.

— За пръв път го чувам, но дори така да е, знам, че би трябвало и ти да можеш да правиш, хм, по-обикновени чудеса. Би било жалко да изгубим един свят човек, нали?

— Чудото е Вяра — загледан в струящата от прозорчето светлина отвърна той. Една странна болезнена усмивка разтегна превърналите му се в рани устни, преди да добави:

— А моята, изглежда ме е напуснала.

— Чухте, че му предложих — високо каза непознатият. — Принуждавах ме да те предам на тълпата. Но до утре имаш време да си помислиш дали нямаш нещо за признаване. Знаеш, че обвиненията към теб са доста тежки. Сигурен съм, че тези момчета ще ти помогнат да се справиш със задачата.

* * *

Тълпата вече се бе разотишла, когато последните слънчеви лъчи се простиха със Земята. Появилият се лек вечерен полъх караше окаченото кърваво тяло на Юда да трепери още повече. Той отвори очи и се втренчи в изпречилата се пред погледа му фигура. Това привидение направи няколко крачки напред и застина, загледано в обезобразеното му лице. Дали не сънуваше? Почти неразбираемо, той отрони:

— Не мога повече...

— Ти успя — каза му в отговор сянката.

Юда облиза пресъхналите си грапави устни и се опита да се усмихне, но остатъкът от лицето му застина в болезнена гримаса.

— Моля те... — едва чуто изстена той. — Помогни ми!

— Почивай в мир — каза човекът пред него, обърна се и забърза надолу по хълма.

— Моля те... Не си отивай още! Нямах право! — изкрещя след него Юда.

*30. И като видя, че всичко е
свършено, той извика със силен
глас: Господи, защо ме остави?*

** * **

Той хвърли кесията върху масата и каза:

— Разпределете ги, а за остатъка ще хвърлим жребий. Утре тръгваме. А сега, повтаряйте след мен: „Помни: животът ти е по-важен от достойнството, заради мисията, която изпълняваш. Няма да прокълна този, за когото разбере, че се е отрекъл от вярата си, ако знам, че тези му думи са били единствената възможна цена за откуп, но помни, че онзи, който поиска да забрави за съществуването ми, в желанието си да започне живота си начисто, ще ме принуди да направя тесен за него и този и онзи свят.“ Някакви въпроси?

*33. И рекоха някои: Видяхме го.
Той е. А други казваха: Не този
разпнаха. Но мнозина повярваха.
И тръгна мълвата по цялата земя.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.